

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési Ára :
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt.
számla 17.270 sz

ALAPÍTOTTA : SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

SZERKESZTI : NÉMETH KÁROLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ : NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztőseége : Lébény, Moson m.

Felelős kiadó : DRENYOVSKY JÁNOS Kíspeszt, Fő-tér 12., fsz. 2.

Szolgálat és szenvedés.

„Én megmutatom néki, mennyit kell néki az en nevemért szenvedni.“ — Ap. Csel. 9, 16.

Mi szeretnénk beérni azzal, hogy Urunk csak nagy általánosságban hívjon és küldjön el bennünket szolgálatára. A helyet, időt, alkalmakat, embereket magunk választanánk ki magunknak legszívesebben. Azonban amíg így válogatunk a részletekben, addig önátadásunk még nem teljes. Addig még Urunkat sem ismertük meg eléggé. Jézus Krisztus nemcsak a nagy vázlatoknak, általános irányításoknak megállapítója. Ő a részletekbe hatol. Csak át kell tanulmányoznunk az evangéliumokat s az apostolok életét ebből a szempontból, s meglátjuk, hogy Jézus mennyire behatol a részletekbe. Hogyha átadjuk magunkat neki, akkor megtapasztaljuk, hogy egészen az aprólékossáig kidolgozott terve van számunkra. Olyan kiszabott feladatok elé állít, amilyenekre nem is gondoltunk. S mivel nem gondoltunk rájuk, sokszor kényelmetlenek annyira, hogy nagy fájdalomokat okoznak.

Lehet, hogy elkészültél te arra is, hogy Krisztus szolgálatában és követésében szenvedned kell, Ámde te magad akarnád kijelölni, hogy mit és hogyan szenvedj. S akkor jön Jézus, és ő „mutatja meg“ neked, hogy mennyit, hol, mikor, kiktől kell szenvedned. S meg kell tanulnod, hogy ott, akkor, azoktól szenvedj, akiket Jézus jelöl ki.

Azt mondod : „Képes volnék akármit eltérni, csak ezt nem!“ És ime, éppen ezt a helyzetet, ezeket az embereket, ezeket az apró tűszúrásokat, ezeket a feszélyezettségeket és felháborító okvetetlenkedéseket kell elszenvedned. Mert így akarja Urad. Mene-külni akarsz előlük? Sajnálod magadat? Azt gondolod, te valami nagyobbra termettél? Akkor még nem adtad át magadat egészen Uradnak. Nem azonosítottad magadat övele, aki megalázta magát, szolgálai formát öltött és Isten létére milyen kicsinyes, szűk keretek között mozgott!

A szolgálatban tehát nem arról van szó, hogy mi magunk összeállítunk magunknak egy szép élet- és munkaprogramot, amelybe itt-ott beleveszünk a szenvedésből is nekünk megfelelő adagokat. A Krisztus szolgálatának lényege, hogy magunkat egészen átadjuk az ő vezetésének s feltétlenül engedelmeskedünk parancsainak, amelyeket pontosan megkapunk, ha Urunkra figyelünk, igéjét olvassuk és tanulmányozzuk, az Úrvacsorával gyakorta élünk

és megmaradunk az övének közösségében. A hibát rendszerint ott követik el azok, akik Krisztusnak pedig egyébként szolgálni hajlandók, hogy külön egyéni utakat iparkodnak törni, a Krisztus nevének örve alatt a maguk nevében cselekesznek s azután a szenvedéseikre ráfognak, hogy azok a Krisztus nevéért való szenvedések. Még a Szentírásban is nem az Isten akaratát keresik, hanem úgy és addig forgatják az Írást, amíg kihozzák belőle a maguk akaratát, s igazolják belőle azt, amit nem Isten akar, hanem amit ők akarnak. Ugyanígy tesznek a közösséggel, a gyülekezeti és egyházi közösséggel is. Nem érik be azzal, ahová Isten helyezte őket. Ők maguk csinálnak maguknak egy emberi közösséget és csak abban és azért kívánnak szenvedni, dolgozni; ellenben nem hajlandók vállalni azt a munkát és azt a szenvedést, amely együttjárna az Isten által számukra kijelölt közösségben való élettel.

Mindez pedig nem azt mutatja, hogy az illető szolga milyen odaadással szolgál, milyen buzgó és hű, hanem ennek éppen az ellenkezőjét. Azt, hogy a tanítvány bölcsebb akar lenni mesterénél; a szolga fölébe akar kerekedni Urának. Hiányzik az engedelmesség, az alázatosság, az odaadás. Az ilyen ember önmagát akarja érvényesíteni és a saját árnyékát vetíti rá az életére, munkájára, környezetére. Önmaga fogja el azt a világosságot, amellyel az Úr őt vezetni akarja.

Maradjunk meg Urunknak való elkötelezettségünkben s akkor áldásos lesz a munkánk és magunk is áldássá válunk a világban.

N. K.

Béthel és a külmisszió.

Bodelschwingh Frigyesről mindnyájan azt tanultuk, hogy Németországban ő volt a belmisszió diadalmas hőse, akinek nevéhez, életéhez fűződik a világ legnagyobb belmissziói szeretetintézményének, a westfáliai Béthelnek felvirágoztatása. Béthel ma úgy él a köztudatban, mint a német belmisszió fellegvára.

Azt azonban már nem mindenki tudja, hogy Bodelschwingh szíve nemcsak népének nyomorultjaiért, a keresztyénségnek sok helyen kivetett és félretaszított nyomorultjaiért, a szegény epileptikus betegekért dobogott, hanem az ő melegen érző atyai szíve feltárult a pogány világ nyomorultjai előtt is és magához ölelte azokat a szegény négereket is, akiket lelki sötétségük s testi betegségeik miatt még sokkal sajnálatraméltóbbaknak tartott betheli betegjeinél is. Amikor ugyanis betegjei panaszkodni kezdtek, azzal szokta vigasztalni őket: „Ti panaszkodtok? Hát nincs néktek Krisztustok? Gondoljatok a pogányokra! Nékik volna okuk a panaszra.”

Bodelschwingh élettörténetét olvasva megtudjuk, hogy néki fiatalkori álma volt, hogy misszionárius lehessen. És hogy nem lett azzá, azért történt, mert Isten őt olyan munkamezőre hívta el, ahol mindkét misszió, a bel- és külmisszió zászlóvivője lett. Bár időben mindkét területen megelőzték, de a munka mélységét és eredményét tekintve, mindkét munkamezőn az elsők között áll. — 1872-ben átvette Béthelnek — akkor négy-öt epileptikus beteg gyermeket gondozó kis menhelynek — és a nyolc-tíz diakonissza számára épült „Mária-alapítvány“ nevű diakonissza anyaház vezetését. E két intézményt egybekapcsolva mint — ahogyan életrajzírója nevezi — a szeretet virtuóza rövid idő alatt csodálatos mértékben felvirágoztatta, úgyhogy Béthel egyet jelentett a belmisszió fogalmával. De ezidő alatt Bodelschwingh a belmisszió talajába elhittette a külmisszió mustármagját is, úgyhogy 1866-ban a belmisszió talajából kivirágzott a

„Bethel-Mission“ külmisziói társaság, amelynek misszionáriusai már 1887-ben megjelentek Kelet-Afrika partvidékén, ahonnan beljebb hatolva az Usambara hegyvidéken lakó négerok közt hirdették az Igét és a megfeszített Krisztust.

Csudálatos, miként nyúlt bele az isteni gondviselés a bétheli miszió történetébe és miként adott annak mindjárt az első évtizedben hatalmas lökést egy kis néger leányka tragikus sorsa által. Amikor Bethel misszionáriusai az első években Afrikába utaztak, feltűnt nekik a hajón egy szegény, ide-oda lökdösött szomorú arcú kis néger leány. akiről megtudták, hogy egy kis rabszolgaleány. A misszionáriusok — megvonva szájuktól a falatot — szegényes tehetségük szerint összegyűjtötték maguk közt a szükséges összeget és megváltva a kis feketé Fatumát, beíratta az iskolába, ahol megtanították írni-olvasni és megismertették vele a keresztyén vallást, itt nyerte a keresztségben eddigi nevéhez az Erzsébet nevet. Bodelschwing tanítónőnek akarta kitaníttatni, hogy mint misszionáriusnő térjen vissza övé közé, de sajnos a sors másként határozott. A kis néger leány nem bírván az európai éghajlatot, 14 éves korában elhunyt. Virággal borított, fehér kereszties sírhalma itt fekszik a bétheli nagy temetőben közel az „alte Vater“ sírjához. Ennek a kis leánynak tragikus sorsával Isten valóságosan megrázta a lelkeket nemcsak Bételben, hanem egész Németországban és — amint Bodelschwing a temetésen mondotta — ez a kis leány a négereknek hozzánk elérő könyörgő keze volt, amely felénk nyújtva, esdekelve int: „Jöjjetek, segítetek rajtunk!“

A Bethel-Misszió hamarosan fel is lendült. A térítők 1891-ben már Afrika belsejében voltak és dolgoztak. Munkájuk egyik legnagyobb eredménye Bukrba nevű misziói állomás megszervezése volt Hajlandban a Viktória tó nyugati partján. Sajnos — a világháború nemcsak a mi szép hazánkat, hanem a Bétel Misszió egységes területét is szétszaggatta; a munka azonban a megmaradt területen most is, sőt mindig fokozódó erővel és felkészültséggel továbbfolyik. A misziónak ma 81 hazai és 303 benszüllött munkása dolgozik 17 fő és 91 külső állomáson. Az általuk eddig megkeresztelt négerok száma meghaladja a 18 ezeret. Az állomásokon megszervezik a gyülekezetet; templomot, iskolát, kórházat, menhelyt építenek, külön épületben ápolják a belpoklosokat és az elmebetegeket. Ezek az állomásokon az igehirdetői, tanítói, ápolói munkát a Bethelből kiképzett hittérítő lelkészek, diakónusok és diakonisszák végzik.

A Bétel Misszió, amelynek hordozói elsősorban a bétheli betegek ú. n. Sion-gyülekezete, azután Németország területén szerte lakó kegyes és áldozatkész hívő lelkek, f. évi szeptember hó 6-án ünnepelte fennállásának 50 éves jubileumát. Az ünnepi istentisztelet a Sion templomban nemcsak azért volt nevezetes, mert az ünnepi beszédet az intézet mai atyja, a nagy Bodelschwing fia és méltó utóda tartotta, hanem azért is, mert ez alkalommal történt hat, Afrikába induló, új munkás avatása és kiküldése. Felejthetetlen marad az a pillanat, amelyben az egész gyülekezet a lelkésszel az élén térdre omolva imádkozott a most indulók életéért, munkájáért, a pogányokért, Isten országának eljövételéért. Délután az erdőben tartott istentiszteleten a szabadságra most hazaérkezett misszionáriusok több ezer főnyi hallgatóság előtt tettek bizonyosságot küldetésük isteni eredetéről, szolgálatak nehézségeiről és áldásáról. Este egy hatalmas terem fogadta magába a bétheli betegek kivül az ünnepély nagy számú vendégeit. Németországnak úgy szólván minden tartománya, minden misziói társasága képviseltette magát mégpedig nemcsak szóval, hanem jelentős adománnyal. Jelen volt a lipsei miszió több, mint 70 taggal, a rajnai miszió 40 taggal, a hesseni, berlini misziói társaságok képviselői, továbbá Bethel testvér- és rokonintézményei. Ez ünnepi est az összegyűlt adományok révén mintegy tízezer márkával segítette elő a külmiszió szent ügyét. Az anyagi segítség mellett és felett ott csilgolt a szemekben a felelősségének tudatára ébredt misziói lélek, amely meghallotta és megértette Jézus parancsát: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtesnek!“

Isten kegyelméből a Bethel-Misszió vezetőségének és főképpen Pastor Jasper Missionsinspektornak szíves meghívása folytán résztvehettem nemcsak a szeptember hó 6-án tartott jubileumi ünnepélyen, hanem az azt megelőző és követő egy heti misziói ülésezéseken és előadásokon is. Hallottunk itt tudományos fejtegetést, gyakorlati ismertetést, teológiai, pedagógiai és, orvosi előadást

sokat, jellemző történeteket és eseményeket a misszió multjából. Láttunk missziói múzeumot és kiállítást; láttunk betegházakat, amelyek teljesen a misszió szolgálatában állnak azért, hogy a munkaképes betegek a misszió számára dolgozzanak — egyszóval egymás mellett, egymásba fonódva láttuk a bel- és külmissziót az 50 éves Bethel-Misszióban.

Amikor mindezt láttam, arra gondoltam, hogy ami igazság Németországban, az igazság Magyarországon is, ami áll a német kül- és belmisszió viszonyára, annak állnia kell a mi magyar evangélikus egyházunk életében is. Ez az igazság pedig az, hogy belmisszió nélkül nincs külmisszió és viszont a belmisszió nem élhet külmisszió nélkül! Ugyanakkor a Szentírás szava is megragadja lelkemet: „Munkálkodjatok, amíg nappal vagyon, mert eljő az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik.“ Magyar evangélikus belmisszió és magyar evangélikus külmisszió! Kezdjük meg a munkát, amíg nem késő! Vagy ha már elkezdttük, folytassuk lázas sietséggel, mert nem tudjuk, mikor jő el az aratás Ura! A jubiláló Bethel-Misszióra, annak munkásaira és munkájára imádkozó szívvel kérjük Isten áldását!

Bethel, 1936. szept. 9.

Győrffy Béla felpéci lelkész.

A harcban álló indiai lutheranizmus.

A Godavary folyó ott ered a szakadékokban gazdag nyugati Ghats hegy-ségben Bombaytól északkeletre — csak 80 kilométer távolságban India nyugati partjától. Azonban nem fordul arafelé, hanem délkeletnek és több mint 1400 kilométer hosszú futásában az ósbozótan és vadonon keresztültörve igyekszik a Bengáli öböl partja felé. Rajamundry városa ott fekszik nem messzire torkolata fölött, egyike az amerikai evangélikus misszió két fő középpontjának. A lipcei misszió munkamezejének legészakibb pontjáról, Madrasból még majdnem 600 kilométerre kell utazni észak felé, míg fölbukkan a Godavary hatalmas folyam-ágya. A Kalkuttából Bombaybe vezető vasutvonal majdnem 3 kilométer hosszú hidon halad át rajta. A túlsó parton terül el Rajamundry városa.

Itt találkoztak az 1935. év végén (december 28—30.) 12 evangélikus egyház és misszió képviselői India legkülönbözőbb részeiből, az indiai Evangélikus Egyházi Szövetség 3 évenként tartani szokott 3 napos konferenciáján. A 60 résztvevő tarka képet nyújtott külső és nyelv szerint. Egyrésztük európai és amerikai volt; a másik indiai. Ezek között voltak mongoloïd típusok a felső Birmával határos Assam hegyei közül, őslakók Jeyporeból és Chota Nagpurból, sötétbőrű dravidák india déli csücskéből, közöttük sokféle nemes szabású árja arc tűnt föl. Sokféle — egy tucatnyi nyelvet lehetett hallani Rajamundryban, hét indiát és öt európaiat. Valóságos nyelvzavar és mégis egység. A kis káté megvan minden nyelven, amelyen gyermekeket és felnőtteket Luther tanítására oktatnak. Luther énekét „Erős várunk“ minden nyelven éneklük, amelyen csak evangélikus istentiszteletet tartanak. Az egyik estén Rajamundry templomában, amelynek oltára fölött Németországból származó vörös ádventi csillag ragyogott, — az egyes csoportok különböző nyelven énekeltek énekekkel üdvözölték egymást. Fölhangzottak énekek *hindi* nyelven (ezt beszélik legtöbben Indiában). A hazafiak ezt akarják India „francia nyelvéné“ tenni, hogy kiszorítsák az általánosan beszélt angol nyelvet. Sorra következtek északkeleti Indiából a santalok énekei, ezek között a norvégiek dolgoznak, odya nyelvűek, ez a breklumi misszió munkaterületének fő nyelve, telugu a bennünket vendégül látó gyülekezet nyelvén és végül a mi tamul nyelvünkön. Közben hallani lehetett a legfontosabb evangélikus országok nyelvét, angolt, svédet és dán. Végül mi, a breklumi és lipcei misszió németjei elénekeltek ezt a régi karácsonyi éneket: „Szép rózsabimbó nyílt ki.“

Mi az értelme és célja e különböző fajta nemzeti csoportok összejövetelének? Már negyedszer jöttek össze, az evangélikus egyházi szövetség megalapítása óta. Az hozzá őket össze, hogy Krisztust valamennyien Luther mély evangéliumi értelme által találták meg. Ma a közös nyomorúság és a valamennyiünk számára fölmerülő problémák hatalma vezérli őket egymáshoz. A tulajdonképpeni cél india nagy evangélikus egyháza volna; de a lutheri egyháznak az óriási birodalomban való szétszóródottsága mellett ez még hosszú időt vesz igénybe. Jelenleg hálások vagyunk azért, amit az evangélikus egyházi szövetség egyes tagjai szá-

mára jelent és tenni képes. A chota nagpuri Gossner-egyház ezt különösképpen megtapasztalhatta az utóbbi időben, mert súlyos pénzügyi és belső válságon megy át.

Elsősorban ez a probléma foglalkoztatott bennünket Rajamundryban. Az egyházi szövetség tud adni pénzzadományokat, de ezek csak a segítségre kész érület jelei lehetnek és nem jelentenek elhatározó segítséget. A még fenyegetőbb belső válság leküzdésére döntött segítséget nyújtott az egyházi szövetség 6 vezető embere Sandegren püspök elnöklése alatt. Nagyrészen ennek köszönhető, hogy amaz egyház kettészakadása megakadályoztatott.

A lét kérdése ma is nyitva áll előttünk; mert az óriási pénzzsűke még hosszú ideig nem szűnik meg. A lelkészek átlagosan 10—12, a falusi tanítók részben 1—2 márka fizetést kapnak havonként. A Krisztus egyháza bizonyára teljesen független a földi eszközöktől; de a földi élet rendje szerint a pénzügyi alap bizonyos kikerülhetetlen fontosságot igényel. Amaz elszegényedett egyház részére sokat jelent, hogy ugyanazon a területen két más egyház megnyitotta kapuját. Ezeknek az egyházaknak egészen más arany-hátvédjük van, mint a Gossner felének. Az egyik a római, a másik az anglikán. A jezsuiták Chota Nagpurban értették a módját, hogy a pogány falusi nép mozgalmának jó részét megfogják egyedül üdvözítő egyházuk számára, miközben ugyanazokkal az éppen nem evangéliumi eszközökkel dolgoznak, mint a világmisziói mező sok más helyén. Az anglikánok azt hiszik, hogy eljött az ideje a számszerűleg erős, de pénzügyileg oly gyenge testvéregyház beolvasztásának. Itt tényleg nemcsak az egyesülés, hanem a teljes elnyelés veszedelme fenyegeti Indiának még rövid idő előtt legnagyobb lutheri egyházát. Nagy szükség van a segítségre. Belülről: az Írásban megalapozott és a Szentlélektől ösztönzött, a legvégső igénytelenségre kész és elszánt munkás gárdára, hogy a nyomorúság szorultsága alatt csak az egy szükséges dologra nézzenek, amire Krisztus munkásainak el kell jutniok: a gyülekezetek lelki életére. Kívülről: India evangélikusainak szorosabb testvéri egyesülése, különösen azoké, akiknek gyökerei Németországban vannak.

A Gossner egyház problémája azonban csak egy heveny része az egész indiai lutheri egyháznak a német miszió nyomorúságos helyzete által előidézett sokkal messzebbre nyúló problémájának, ez pedig ma az egész világra kiterjed. A Rajamundryban tartott konferencián résztvett a világmiszió egy képviselője is, névszerint Paton Vilmos, a nemzetközi misziói tanács titkára. Éppen világmiszió utján lévén, Japánból és Kinából jött Indiába. India földjén elsőnek a Rajamundryban tartott evangélikus konferenciát látogatta meg. Egyházunk különleges problémáit az egész világra kiterjedő látóhatárán belül látja. A világ ismét a keresztyénség ellen indított általános támadásban van. A fegyverek és a támadás módszerei változnak az idők folyamán, de a cél ugyanaz marad. Manapság azok az erők hordozzák az egyházellenes általános támadást, amelyeket találó kifejezéssel „álruhás vallások“-nak neveznek. Az állam és nemzet állanak közöttük első sorban, azok számára tudva vagy tudatlanul vallásos igényt emelnek. A legszembetűnőbb példa erre Törökország és Mexikó mellett a mai Japán, ahol vallásos cézárizmus uralkodik. Élénken emlékezett a római császárság idejére. Itt súlyos összeütközések fölmerülését látják a látóhatáron.

Ezzel a vallásos nacionalizmussal karöltve járnak olyan ellentétes mozgalmak megújulási törekvéseként régi vallásokban, mint pl. a buddhizmusból és izlamban, de a hinduizmusból is. A másik oldalon ott vannak a bolsevik irányok, mint Kinában, sőt magában Indiában is. A kongresszus, a nemzeti függetlenség párt a Moszkvától erősen befolyásolt Randit Javarhalal Nerut választotta meg elnökének.

Ma tényleg fölmerül az átfogóan súlyos kérdés: Mi a döntő a világban? A gazdasági erők eredménye, vagy az állam mint minden egyén fölé rendelt elv, vagy a boldog otthon szabadelvű eszméje (Anglia) vagy az ember, akihez Isten szól?

Hisszük és tudjuk: Isten Igéje ma is döntő, mint valamikor. A lutheri egyháznak az a különösen fontos földadata, hogy Isten Igéje fensőbbeség kizárólagossággal a gyertyatartóban maradjon.

Még maga, a kicsiny angol presbyteriánus egyházhoz tartozó Paton is hangsúlyozta, hogy a német lutheri miszióknak, bár a világmiszió egészében számszerűleg jelentéktelen tényező, de sajátossága révén fontos kovászt jelent

és a jövőben is kétségtelenül teljesíti a maga hozzájárulását a világ keresztyénné tételéhez. Ez soknak közülünk elégtelen megítélése a lutheri misszióknak. A kérdés annál inkább megmozgat bennünket, hogyan lehet a német missziót keresztyű-segíteni az állam devizatörvénye által létrehozott nagy válságon. Van-e segítség kívülről? A kilátások csekélyek. Miért? — Paton úr kettős utalással válaszolt erre. 1. Bármilyen nagy is a segítő készség az angolszász országokban, de az összes missziók jelenleg olyan nyomorúságos helyzetben vannak, hogy az őket részben még sokkal erősebb visszafejlesztésre kényszeríti, mint az idáig a német missziókban történt. A másik akadály mélyebben gyökerezik: ez Amerika és Anglia messzi köreinek Németország politikájával szemben elfoglalt elutasító magatartása.

Mi az eredménye a dolgok ilyen állásának a német misszió számára? Háromféle: A munka korlátozása a legszükségesebbre, emellett gyakran a szükségesnek is meg kell szünnie és még szorosabb testvéri egyesülése a német misszióknak a kölcsönös segítségre és mindenekelőtt a felelősségnek és az európai misszionáriusok teljesítményeinek kiterjesztése a bennszülött keresztyénekre.

Ennél a hármas válasznál fölmerül egy kérdés: nincs-e más, talán hathatósabb, a nyomorúságból kivezető út, az egyesülés más egyházakkal? Ez a kérdés olyan problémához vezet, amely az érdeklődés középpontjában állott. Ez a probléma a más, nem lutheri egyházakkal szemben való viszonyunk. Az élénk eszmecsere a legnagyobb ellentéteket hozta napvilágra. A jőzön megfigyelő nem zárkozhatik el a tény elől, hogy Indiában mint máshol is, nagyon hatalmas erők működnek az evangélikus egyházon belül. Ezek az erők akármilyen formában is, de egyesülésre törekednek. Az ember sajnálhatja ezt, kárhoztathatja az indiai evangélikusokat és másokat, de számolni kell a ténnyel, hogy azok az irányzatok az általános helyzet következtében állandó hajtóerőt tapasztalnak. Főadatunk éppen ezért annál sürgősebb. Közre kell működnünk abban, hogy az indiai egyház egyre mélyebben gyökerezék az Evangélium valódi értelmében és mindig jobban megértse, mi az igazi egyház. A kor áramlatára való tekintettel erősíteniünk kell az összes indiai evangélikusok egyesülését, hogy egy tag se vesszen el.

Ezért van az evangélikus egyházi szövetségnek ma különösen nagy gyakorlati feladata. Olyan, mint valami nemzetségnek a feje, bár gondot visel, nemcsak minden egyes családra — mint most például a Gossner egyházra — hanem a családi köteléken kívül a világban szétszóródott tagokra is, azaz Észak-India nagyvárosainak, Ceylon tea és Hátsó-India gummiültetvényeinek szórványban élő evangélikusaira. A pénzhány itt is megakadályoz sok szükséges segítségnyújtást. Így például a ceyloni ültetvények szegény evangélikus munkásait — sajnos — át kell engedni mások egyházi gondozásába, de az eddig ugyancsak gondozatlan kalkuttai evangélikusok számára éppen most kell bennszülött lelkeszt alkalmazni, akinek fizetéséhez az összes indiai evangélikus missziók hozzájárulnak.

Az egyházi szövetség emellett még sok kicsi, gyakorlati munkát végez. A rajamundry-i konferencián tudósítás hangzott el ezekről és tárgyaltak is róluk. Mindenekelőtt az írásos igehirdetés terén sok értékes dolog történt. A legutóbbi évben megjelent az ágostai hitvallás csinos kézi kiadásban, azonkívül Luther 95 tétele, mint különlenyomat. Angol liturgiás könyv is közeledik a befejezés felé, ezt kell majd az összes indiai evangélikus egyházakban használni, ha az istentiszteletet angol nyelven tartják. Hármasszempont az irányadó e könyv megalkotásánál: a liturgia pontosan lutheri legyen, ahogy az kinőtt egyházunk gazdag liturgikus hagyományából, de ugyanakkor amennyire csak lehetséges, egyetemes legyen. Eppen ezért a régi egyház idejéből átészarmazott és több keresztyén egyházban használatban lévő evangéliumi és levélbeli szövegek, introitusok, graduálék és kollekták szilárd helyet foglalnak el az ifjú evangélikus egyház liturgiájában is. Végül is ennek a liturgiának olyannak kell lennie, hogy a hinduk könnyen megszeressék, mert újra megtalálják benne a magukét, különösen a zenében.

Az egyházi szövetség irodalmi szolgálata azonban nem merül ki angol kiadványokban. Mostanában dolgoznak a hindi nyelvű agendán, ez az északindiai evangélikus egyházak számára készül. Az egyházi szövetség D. Frölich legújabb tanul és angol nyelvű kiadványával, az indiai dogmatikával szemben is védnöknek érzi magát.

Nekünk lipeseieknek különös öröm volt átélni, milyen tiszteletben részesült

a mi főnk India területén, ezen a pánindiai evangélikus konferencián. D. Fröhlich a konferencia második napján kitünő előadást tartott a lutheri teológia földadáról a jövőben. A hozzá intézett búcsúszavakban úgy ünnepelték, mint az indiai lutheránizmus teológiai lelkiösmerejét, sőt mint a lutheri India tanítóját. Tényleg az ő szolgálata szükséges volna a jövőben is.

Az indiai lutheránizmus harcban áll kifelé és befelé is és kétségtelenül harci idők állnak előtte továbbra is. Jó tudni, hogy ezt a harcot nem egyedül folytatjuk, hanem amint Piening a breklumi misszió igazgatója vidám hit optimizmusával kifejezte, az ég keze mindig benne van mindenben, ami a föld köreiben történik.

Németből: *Zarándi Attila.*

Testvéri kérelem az Evangélikus Missziói Gyermekszövetségek megszervezésére.

Az új munkaév elején a misszió Ura, a Jézus Krisztus s a Magyarhoni Evangélikus Misszióegyesület nevében tisztelettel, szeretettel és bizalommal kérem Lelkipásztor, Tanító, Hitoktató, Vasárnapi iskolavezető Testvéreimet, szíveskedjenek a gondjaikra bizott gyermekek között a missziói gyermekszövetségi munkát megkezdeni. A legújabb idők eseményeiből azt a komoly figyelmeztetést olvashatjuk ki valamennyien: „Aron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.“ (Efez. 5, 16.) Ma még Isten kegyelméből alkalmunk van hinteni a jó magot a fogékony gyermekszívekbe, de ki tudja, holnap már nem jár-e le a kegyelmi idő. Kétségtelen, hogy az ős ellenség minden erejét és ravaszágát összeszedve, az éjjelt is nappallá téve dolgozik. Nekünk, ahol csak lehet, meg kell előzni romboló munkáját s szüntelenül árködvé, imádkozva és munkálkodva arra kell törekedni, hogy gyermekeinket addig nyerjük meg Jézus és az ő ügye számára, amíg nem késő, amíg a sátán meg nem nyerte őket egészen a saját céljainak. Ebben az esetben mi már csak keserű könnyeket hullathatnánk mulasztásaink szomorú következményei: a szíveken úrrá lett közönyösség, vagy a Krisztus ügyével szemben megnyilvánuló nyílt ellenségeskedés miatt, fájó szívvel nézhetnénk, hogy gyermekeink imádkozó, adakozó, munkás egyháztagok helyett az anyaszentegyház ellenségeivé váltak. Miért következett ez be? Mert mi elmulasztottuk a drága alkalmat, hogy munkás egyháztagokká neveljük őket, lebecsültük, félredobtuk azt az eszközt, amit Isten kegyelme egyebek között a missziói gyermekszövetségi munkában kínált fel nekünk gyermekeink neveléséhez.

Többben vannak már evangélikus egyházunkban, akik tapasztalatok alapján mondhatják el, hogy az Evangélikus Missziói Gyermekszövetség a Szentlélek támogatásával alkalmas eszköznek mutatkozik arra, hogy gyermekeinket a Jézus iránti szeretetre, felelősségérzetre, rendszeres imádkozásra és adakozásra, munkás egyháztagságra neveljük. Ha jobbat nem tudunk, becsüljük meg és használjuk fel ezt az eszközt Jézus öröme, gyermekeink és egyházunk javára, a Jézus által megváltott pogány lelkek üdvösségére.

Ahol a missziói gyermekszövetségi munkát még nem ismerik, oda a legnagyobb örömmel küldök a munkát ismertető nyomtatványokat, tagsági jegyeket és bélyegeket. Ha gyermekeink a Missziói Gyermekszövetség tagjai által eltartott hindu leánykakkal levelezni óhajtanak, kedves Vezetőtestvéreimet arra kérem, hogy leveleiket Harmat (Horetzky) Béla lelkésztestvérünkhöz küldjék el (Ósagárd, up. Keszeg, Nógrád m.), mert Ő volt szíves vállalni a levelek lefordítását és továbbítását.

A missziói gyermekszövetségi munka megindításáról s fontosabb mozzanatairól szíves tudósításaikat kérve, közös munkánkat Isten megsegítő kegyelmebe ajánlva, maradtam

Tokaj, 1936. szeptember hó 22-én.

Igaz tisztelettel, hittestvéri üdvözléssel
Belák Sándor ev. lelkész.

Meghívó.

A Magyarhoni Ág. H. Evangélikus Misszióegyesület 1936 okt. 3-án és 4-én közgyűléssel kapcsolatos külmisziói konferenciát rendez Pápán. A konferencia alaptárgya:

Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.

Sorrend:

Október 3-án d. u. 4 óraker a konferencia megnyitása: Németh Károly esperes, a Misszióegyesület elnöke.

Előadást tart: Túróczy Zoltán lelkész, Győr.

fél 5—fél 6-ig Gyermekeknek előadást tart Nitschinger János ig. Sopron.

Középiskolás növendékeknek: Cséry Lajos lelkész, Dömcsóvár.

7 óraker Vallásos est a templomban: *Jézus Krisztus tegnap ugyanaz:*

A misziói munkák keletkezésében: Br. D. Podmaniczky Pál egyet. tanár.

A misziói munkások életében: Rimár Jenő Budapest.

Az én életemben: Belák János lelkész, Gérce.

— Offertorium a miszió javára. —

4-én d. e. 8 óraker Tanácsülés.

9 " Gyermekistentisztelet: Garam Zoltán lelkész, Boba.

9 " Ifjúsági istentisztelet: Lukács István lelkész.

10 " Ünnepi istentisztelet: D. Kapi Béla dunántúli püspök.

11 " Díszközgyűlés: Megnyitót mond: Dr. Molnár Gyula táblabíró, a M. E. világi elnöke. Üdvözlések. A 100 éves lipcei miszió. Jubileumi megemlékezés, tartja Németh Gyula lelkész, Szekszárd. Titkári, pénztárosi, ellenőri, iratterjesztői, kiadóhivatali, gyermekszövetségi jelentések.

d. u. 3 óraker: *Jézus Krisztus ma ugyanaz.*

A misziói munka nehézségeiben: Farkas Zoltán lelkész, Kölesd.

A misziói munka lehetőségeiben: Wolf Lajos lelkész, Cegléd.

7 óraker Vallásos est a templomban: *Jézus Krisztus örökké ugyanaz.*

Az elhivatásban: Zászkaliczky Pál lelkész, Fót,

A megbízásban: Fábíán Imre lelkész, Sárszentlőrinc:

Az ígéreteiben: Dr. Molnár Gyula M. E. elnöke.

— Offertorium a miszió javára. —

Ugyanezen témákról a közeli filiákban és szórványokban is tartunk evangelizáló összejöveteleket. Ezekre a következők testvéreket kértük fel: Belák János, Belák Sándor, Benzing István, Danhauser László, Drenyovszky János, Mályusz Tibor, Murai Endre, Rimár Jenő, Cséry Lajos, Farkas Zoltán, Fábíán Imre és Zászkaliczky Pál.

A konferenciára jelentkezni lehet szept. 30-ig: Schöck Gyula lelkész Pápa és Danhauser László titkár Budapest Bajza u. 45. címen. Szállást és reggelit a helyi gyülekezet ingyen felajánlotta. Közös étkezésnél ebéd 1.50, vacsora 1 pengő. Akik egy közös helyről indulnak és heten vannak, az illetékes személypénztárnál 20% vasuti kedv. élveznek. Budapestig a Magyar nép hete miatt esetleg 50% kedv. nyerhetnek. A budapestiek közös indulása 3-án reggel 10³⁰.kor a keleti pályaudvaron van. Érkezés 15⁰⁸. Szombathely felől érkezés: 12¹⁵. Csorna felől érkezés: 15²⁰. Bánhida felől érkezés: 15⁰⁰.

A konferenciára egyházunk és egyesületünk minden tagját, közelebbről a pápai és környéki gyülekezeteket igaz szeretettel hívja a — 95. zsolttár 7—8. üdvözlétével.

Budapest, 1936. szeptember hó.

Az Egyesület Vezetősége.

A Misszióegyesület lapja a Missziói Lapok. Megjelenik havonként. Előfizetési ára egy évre 1 pengő. Megrendelhető: Drenyovszky János Kispeszt Főter 12. A miszióegyesületben kétféle tagság van: rendes tagok évi 4 pengőt fizetnek, pártolótagok évi 2 pengőt. A tagok a lapot illetménykép ingyen kapják. Jelentkezés: Danhauser László vallástanár titkár Budapest, VI. Bajza u. 45. címen.

Egy alaszakai bennszülött missziói munkás levele szabadságon levő misszionáriusához.

Mindig örülök, valahányszor levelet kapok tőled. Örömmel hallok azt is, hogy valamennyien jól vagytok. Az Úr Jézus velünk van itt Alaszkában és mindazokkal, akik a Jézus Krisztusban élnek. Ő velük van amerikai hittestvéreinkkel is.

És most el akarok neked egyetmást beszélni a mi munkánkról itt Good-News-Bayben. A múlt éjszaka nálunk minden pogány szokás megszűnt. Tanulmányozzuk az Isten Igéjét s a legutóbb lefordított énekeket és imádságokat. Szombat este imaóránk van, kedden és csütörtökön este 7 órakor a Bibliát olvasuk és énekeket tanulunk. Vasárnap reggel Mann és Pavla Pál testvérek felváltva vezetik az imádkozást s a férfiak és nők közül többen felállnak és bizonyoságot tesznek. Két nő tartja a Vasárnapi Iskolát s tanítják a fiúkat és leányokat, mi idősebbek pedig a templomban jövünk össze Isten Igéjének hallgatására. A teremtéssel, Ádámmal, Noéval, Ábrahámmal, Izsákkal, Jákóbbal, Mózással stb. foglalkozunk.

Azt is el akartam neked mondani, hogy a múlt őszön, mielőtt az ősöl befagyott, Togiakból egy csónak érkezett; a csónakban egy férfi és két fiatal legény ült s néhány Újtestamentomot kértek tőlünk. Egy másik férfi Nusagakból szintén két példányt vásárolt magának. De nemcsak ezek. Más emberek is vettek még Újtestamentomokat.

A múlt nyáron gyalog elmentem Avigutniutba. Visszajövet egy ember felvett a csónakjába. Érzem, hogy amit csak tehetek, mindent szeretnék megtenni az Úr Jézus Krisztusért. Szeretném a mennyei Atyáról szóló evangéliomot azoknak prédikálni, akik még nem hisznek, hogy ők is megtartassanak, ahogyan mi a Jézus neve által megmenekültünk. Ámen. *Izsák testvér.* (Herrnhuter Arbeit.)

A Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Az igazságszeretetről szóló ének. Pl. Dunántúli énekes 464. sz.

Kezdő ima tartalma: Bánjuk, hogy hazudtuk s ezzel megtagadtuk Istent. Bocsánatot és kegyelmet kérünk a Mennyei Atyától.

A 8. parancsolatot ez igék segítségével beszéljük meg: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.“ (Ján. 14, 6.) „Mondom nektek: Minden hivalkodó, (hitvány, hiábavaló) beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.“ 1. Keressünk adatokat a hazugság történetéhez a Bibliából. A sátn Évát azzal csalta meg, hogy azt állította: Isten nem akarja, hogy az ember Őhozza hasonlítson. Ádám azt hazudta, hogy azért félt, mert meztelen. Kain azt hazudta, hogy nem tudja, hol van Abel. Ábrahám azt hazudta, hogy a felesége a nőtestvére. Sára egyszer azt hazudta, hogy nem nevetett, pedig nevetett. József testvérei is többször hazudtak. Hazugság alapján ítélték halálra Nábótot, de Pál apostolt, István vértanút is, sőt Isten Fiát: Jézus Krisztust is. 2. Jézus Krisztus tudta, hogy a hazugság atyját nem is győzheti le másként, csak úgy, ha meg hagyja magát ölni és Isten őt feltámasztja mennyei örök dicsőségre. Jézus az ő áldozati halálával azt is el akarta érni, hogy az Ő kedvéért soha ne hazudjunk; gyűlöljük a hazugságot, szeressük az igazságot és ha kell, tudjunk az igazságról szenvedni és meghalni is. Jézus tanítványa nemcsak vigyáz a pásztor szavára, hanem soha nem is szól olyat ami az Ő szívét megszorítaná.

Mi a nyelv. Amázis, egyiptomi király egyszer szép, hizott áldozati állatot küldött Biasznak, aki az akkori világ legbölcsebb embere volt. Azt izente neki: Ajándékba küldöm ez állatot, de ha megölnöd, vágd ki az állat legjobb és legrosszabb részét és azt a két darabot küldd hozzám vissza királyi udvaromba. Biasz csak egy darabot vágott ki a leölt állatból: a nyelvét. — Jakab apostol azt írja a nyelvről: „Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlóságára teremtettek: Ugyanabból a szájból jö a áldás és átok. Atyámfiak, nem kellene ezeknek így lenni! Vajjon a forrás ugyanabból a nyilásból csörgedeztet-e édest és keserűt?”

Mire való az ember nyelve? Egy néger hazafelé ment a missziói templomból. Találkozik matrózokkal, akik látták, hogy a néger a templomból jött ki. Az egyik matróz rákiált a négerre, te bohó, csak nem a templomban voltál? Lásd

én sohasem megyek templomba és semmit sem törődöm a misszionáriusok beszédével, mégis megvagyok épségben, egészségben, pénzem is van, most is éppen mulatni megyünk. — A néger már tudta, hogy Isten az embert szabadságra teremtette s hogy az ember választhatja a rossz utat is, csak hogy egy ember istentelenségét ezer és ezer ember fizeti meg keservesen s végül az istentelen mégis a kárhozatra jut, azért azt felelte a matrónának: Elhiszem, hogy nem szívelitek a misszionáriusokat, de mondjatok egyetlen egy okot, hogy miért nem szívelitek őket, talán tudok aztán én is valamit hozzászólni. Aztán mondjátok meg, hogy mit értett Krisztus a világnak, akinek a tiszteletére e templom épült? Vajjon tehetett volna jobbat, többet, nagyobbat értünk, mint amit tett? — Ilyen beszédet nem vártak a matrónák, hallgattak és tovább mentek. — A nyelv elsősorban arravaló, hogy vallást tegyünk vele Krisztusról.

A nyelvnek a hallgatást is meg kell tanulnia. Angliában egyszer régen egy társaság utazott postakocsin. Az utasok a rablókról beszélgettek. Egy kisasszony elbizakodva mondogatta: Ő tőlem nem vehetnek el a rablók semmit sem, én a bankóimat a cipőmbe rejtettem. Egyszerre csak megállt a postakocsi. A rablók nem gorbászkodtak ugyan, de a pisztolyaikat az utasoknak szegezték és így követelték tőlük a pénzüket. Azután hozzáfogtak, hogy átkutassanak mindent. Megszólal ekkor egy idősebb ember a kocsiban: Ne vesződjének annyit velünk, húzzák le csak annak a kisasszonynak a cipőjét, aztán mindjárt megtalálják, amit keresnek. A kisasszony eleget könyörgött és vonakodott, a rablók mégis lehúzták a cipőjét és mikor ráakadtak a 2000 fontos bankóra, elszelleltek vele. A kocsiban mindenki szidta a bácsit, aki a kisasszonyt bajba döntötte, de ő mindent nyugodtan végighallgatott és nem szólt.

Pár nap múlva a fecsegő kisasszony levelet kapott ettől az embertől, a levélben pedig 3000 fontot. A levélben azt írta az ember, hogy mikor a rablók megtámadták őket, akkor ő 40.000 fontnyi baekjeggyel utazott. Úgy akarta a rablók figyelmét önmagáról elterelni, hogy elárulta a kisasszonyt. Az ijedségért küldi az 1000 fontot kárterítésképp, ajánlja azonban, hogy a jövőben a kisasszony ne mondja el a titkait olyan könnyelműen.

Aranymondás: Vigyázzunk a szívünkre, „mert a szívnek teljességéből szól a száj.“

Záróimánkban Jézus segítségét kérjük, hogy Ot követhessük, az igazságot megismerhessük, megszerethessük és szólhassuk.

Enek: Egyetlen forrása minden kegynek.

N. J.

Missziói imaóra.

Kívánatos, hogy a Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjé (tehát most: október 13.) missziói csendes órát tartsanak, vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan. Októberi nlmélkedésünk témája legyen; *Az élet útja*. Alapul ajánljuk a következő igéket:

„És vezeté őket egyenes utra, hogy lakóvároshoz juthassanak“ 107. Zsolt. 7. — „Akiiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai“ Róm. 8, 14. — „Szoros az a kapu és keskeny az az ut, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt“ Máté 7, 14.

Ezek az igék indítsanak bennünket hálaadásra azért a vezetésért, amelyben Isten részesítette D. Luther Mártont s mindazokat, akik mint a reformáció munkásai a Szentlélek segítségével a keresztyénséget megtisztították sok emberi tévelygéstől s a Szentírásban találták meg az élet fundamentomát és zsinórmértékét. Adjunk hálát őseinkért, akik csatlakozhattak a reformációhoz és sok üldözöttség, nyomorúság és szenvedés közepette hívek maradtak mindhalálig. Adjunk hálát, hogy Isten minket is úgy vezetett születésünk óta, hogy az igaz hit által a Krisztus érdeméből örökössei lehetünk a mennyi dicsőségnek.

Könyörögjünk, hogy Isten adja nekünk vezérül a Szentleket és adjon belénk olyan indulatot, hogy a Szentlélek vezetésének engedelmeskedjünk. Könyörögjünk evangélikus egyházunkért, gyülekezetünkért, annak tagjaiért, az iskolákért és szeretetintézményeinkért, hogy azok és munkásaik megmaradjanak a Szentlélek vezetése alatt. Könyörögjünk a tévelygőkért, a tévhitűekért, hogy Isten világosítsa meg őket és vezérelje el az igazság és üdvösség forrásához, a vezérlő jó Pásztorhoz, Királyunkhoz és Urunkhoz, a Jézus Krisztushoz.

„Mindenható Isten, add nekünk világosságodat, hogy a Te utadon járjunk és így eljuthassunk az örök hajlékokba. Jézus Krisztusért a mi Urunkért. Amen.“

A szél fú, ahová akar.

Csak egy nyomorék.

Igen, a kínai Hoangi-pak csak egy szegény nyomorék volt, de mennyire fölhasználta és meg is áldotta őt az Úr! Foglalkozására nézve asztalos és egyben ezüstműves volt, miglen Isten a betegágyra vetette. Csak egy év múltán hagyta el bénán és megnyomorodottan. Ezentúl csak mankóval tudott járni. Mint varázsló kereste kenyerét — 15 éven át. Akkor ütött kegyelmi órája. Hanspachnak, a rajnai misszió misszionáriusának révén ösmerkedett meg az Evangéliummal. Krisztus lett életének napja. Attól kezdve látták házról-házra sántikálni, hogy az örvendetes üzenetet elvige honfitársainak. A misszió nemsokára evangélistául alkalmazta. Évek hosszú során át tartó hűségés munkában sokakat megnyert az Urnak egyszerű, meleg bizonyágtételével. Amikor erői megfogyatkoztak, kérték, hogy kimélje magát Így válaszolt: „Miért kiméljem magamat.“ Ez maradt hitének alapja. Amikor 1873. május 20-án lehúnyta szemét, sokan úgy érezték, mintha atyjukat veszítették volna el.

Minden rendben van.

Kínának Saazi nevű tartományában élt egy hívő kínai. Egyszerű ember volt, telve apostoli erővel. Így szokott szólni a legnagyobb nehézségek láttára: „Minden rendben van. Jézus föltámadt a halottak közül.“ Ez az egy, naponta megtapasztalt tény megdönthetetlen bizonyosságot adott neki. Tudta: Jézus föltámadt a halottak közül: minden lehetséges, amire megbízást ad. A buddhisták és mohamedánok millióit látta köröskörül, de egyáltalán nem látszott lehetetlennek előtte, hogy az Evangélium sójának és fényének ereje azoknak szívé is megváltoztassa. Mindig és mindenütt számolt az élő Krisztussal, az Atya jobbára fölemelt Isten Fiával. Hiszen az Atya minden hatalmat Nekí adott mennyen és földön. Minden, nemcsak ebben, hanem az eljövendő világban levő fejedelemségnek és hatalmasságnak fölibe helyezte. „Minden rendben van.“ Mennyire megszágyenít bennünket ennek a megtért pogánynak az örvendező győzelmi bizodalma!

HIREK.

A Misszióegyesület közgyűlése. Egyesületünk idei rendes közgyűlését október hó 4-ikén, vasárnap, délelőtt 11 óraker tartja Pápán. A közgyűléssel kapcsolatban október hó 3-ikán és 4-ikén konferencia lesz, amelyen az előadások központi témája: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz“ (Zsid. 13, 8). Erről a témáról Pápa filiáiban és szórvényaiban is lesznek előadások. A részletes program megjelent egyházi lapjainkban. — A Misszióegyesület tanácsa október 4-ikén, d. e. 8 óraker tart ülést Pápán.

Misszióegyesületi tanácsülés. Egyesületünk tanácsa szeptember 8-ikán tartott ülést az Üllői-uti imaterem sekrestyében. Jelen voltak Dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Broschó G. Adolf, Morhács Márton, Danhauser László, Rimár Jenő, özv. Gáncs Aladárné, Zászkaliczky Pál, Drenyovszky János, Antal Károly. Az ülés megtárgyalta a székesfehérvári fiókegyesület helyzetét. Özv.

Gáncs Aladárné jelentést tett az iratterjesztésről; a jelentés szerint kint levő követelések 542.13 P, leltári érték 1757.55 P, az összes vagyon tehát 2299.68 P; az iratterjesztés tartozása 14.12 P; tiszta vagyon mutatkozik 2159.56 P. (Özv. Gáncs Aladárné új címe: Budapest, VIII., Balassa-u. 9). — Rimár Jenő pénztáros jelentése szerint Gáncs Aladár síremlékére összesen több mint 1000 pengő áll rendelkezésre; az ülés megkérte Dr. Molnár Gyula elnököt, hogy a síremlék felállításáról gondoskodjék. Az ukrán misszióra befolyt eddig 76 P, ezt az összeget a neundeltelsaui misszió kapja, amely ukrán lelkészek kiképzésével foglalkozik. Christananda J. N. dr. missziójára (India) 320 P folyt be. — Drenyovszky János a Missziói Lapok jelentését terjesztette elő, amelyet az ülés tudomásulvett; kívánatos a Missziói Lapok terjedelmének növelése, amennyiben ezt a lap anyagi helyzete lehetővé teszi. — Belák

Sándor levélben tett jelentést a Gyermekszövetségekről; összesen 65 szövetség van nála bejelentve. — Danhauser László a domonyi konferenciáról tett jelentést; a tanácsülés hálás köszönetet mondott a domonyi lelkészek és a domonyi gyülekezetnek. — Az elnökség bejelentette, hogy D. Dr. Ihmels Károly, egyetemi tanár, a Lipcsei Misszió igazgatója október 22-ikén tíz napi tartózkodásra hozzánk érkezik és több gyülekezetben előadást tart. Az ülés felhívást bocsát ki a lelkészekhez, mielőbb jelentsek be Danhauser László titkárnak (Budapest, VI., Bajza-u. 45), ha D. Ihmels látogatását kérik gyülekezetükben. — A Misszióegyesület idei közgyűlését konferenciával kapcsolatosan október 3—4. fogja tartani; a helyét még nem állapította meg a tanács. — Örvendő szívvel értesült a tanácsülés arról, hogy a domonyi gyülekezet az egyesület világi elnökét, dr. Molnár Gyula kir. táblai bírót felügyelőjének megválasztotta s Isten áldó kegyelmét kérte a gyülekezet és új felügyelője frigyére; a beiktatásán a Misszióegyesület is képviseltetni fogja magát. — Foglalkozott az ülés a missziói énekeskönyv kiadásának kérdésével; Németh Gyula szekszárdi lelkész dolgozik az énekeskönyvön s remélhetőleg rövid időn belül elkészül. — Az ülés imával kezdődött és végződött.

Bibliaóra. Az Üllői-uti imateremben szeptember 8-ikán este Bibliaóra volt. Zászkaliczky Pál imádkozott. Dr. Molnár Gyula nyitotta meg az órát a domonyi konferenciáról való megemlékezéssel. Danhauser László a domonyi konferenciáról olvasott fel, ismertette több konferenciái előadás tartalmát. Németh Károly írásmagyarázatot tartott János 17, 6. alapján. — Legközelebbi Bibliaóra október hó második keddjén, október 13-ikán lesz az Üllői uti imateremben este félhat óraker. A Bibliaórán mindenkit szívesen és szeretettel látunk.

Missziói világkonferencia D. Mott János elnöklete alatt előkészítő konferencia volt Old Jordansban, Londontól északra. A kínai képviselők javaslatára a világkonferencia színhelyétül Honkong helyett Hangsaut jelölték ki. Hangsaut Sanghaitól délre Csekiang tartományban van, Kinában. A világkonferencia sikere érdekében szükséges, hogy úgy itthon, mint a missziói mezőkön gondos előkészítő munka történjék.

Örmény Biblia-jubileum. Örmény hagyomány szerint Tadeus és Bertalan

apostolok Kr. u. 60—66. években plántálták el az evangéliomot Örményországban. Államvallássá lett ott a kereszténység 301/302. évben. Az 5. században Armenia két részre szakadt s azóta az egyház egysége vesztélyben forgott, mert egyik része a perzsa, másik része a görög nyelvre fordítják. Ezért 436/437-ben elhatározták, hogy a Bibliát örmény nyelvre fordítják. A fordítás a Szeptuaginta (az Otestamentum görög fordítása) nyomán készült. Az amerikai Bibliatársulat elhatározta az 1500 éves örmény Biblia jubileumának megünneplését.

Misszióvándorkönyvtár tartalomjegyzéke. *Német irodalom:* J. Richter: Das Buch der Deutschen Weltmission. J. Richter: Deutsche Missionsarbeit. 922. J. Richter: On der Krisis der Weltmission. 1934. Luther: Missionsjahrbuch. 1936. J. Hesse: Die Mission auf der Kanzel. 1930. V. Hertrich: Neubeidentum u. Christenglaube. Nik. Berdjajew: Wahrheit u. Lüge des Kommunismus. A. Köberle: Evangelium u. Zeitgeist. Schlunk: Die Weltmission des Christentums. 1925. Warnek: Die Mission in der Schule. V. Schreiner: Im Kampf um die Welt. (Batak misszió.) Ihmels: Allein durch den Glauben. (6 pred.) 1916. Schwarz: 7 Misszionstunde. 1907. (Lipcse im Indiában.) Haas: Japans Zukunftsreligion. 1907. S. Hussein: Der Erstling in Morgenland. 1932. Wasser: Quellen im dürren Lande (mohamedán m.). Braune u. weisse Kinder. 1911. Ev. Luth. Missionsblatt 1936. év számai. — *Magyar irodalom.* Végh Emma: A nagyapa pénze. (Szindarab.) Kazár Gizella: Boldog lemondás. (Szindarab.) Borgulya Endre: A misszió utja. (Szindarab.) Kunst Irén: Élmények egy misszionáriusnő életéből. Kunst Irén: Önéletrajz töredék. Gáncs Aladár: Kunst Irén emlékkönyv. Külmissziói füzetek. Ref. külm. szöve. kiadásai. Külmissziói szavalókönyv. Életrajzok. (Böhm Samuel, Hudson Taylor, Hebich Samuel, Sundár Sing, Kanamuri Pál, Tokicsi Isii stb.). Evangéliumot minden teremtesnek. (A misszió rövid történet.) A misszió tudományának vázlata. A misszió és a miszió. Molnár M.—Ivanos L.: Hét év a kanibálok földjén. Külmissziói jubileumi évkönyv. (Ref. kiad.) Az edinburghi világmissziói konferencia. — Egy-egy nagyobb munka, vagy két kisebb egy hónapra kölcsön kérhető: *Danhauser László* titkár Bpest VI., Bajza u. 45.